

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Tenn_William-Najemci.pdb

PDB Name: Tenn William - Najemci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.11.2008
Modification Date: 16.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILLIAM TENN

NÁJEMCI
(The Tenants)

Když Sydneyho Blaka jeho sekretářka, slečna Keistenbergová, telefonem informovala, že právě přišli dva pánové a že si přejí najmout místnosti v budově, bylo jeho "Ať jdou dál, Esther, jen ať jdou dál" tak přívětivé, že by samo o sobě stačilo odšroubovat víčko na plechovce s vazelinou. Před pouhými dvěma dny ho realitní kancelář Wellington Jimm a synové, s. r. o., ustanovila svým stálým zástupcem v McGowanově mrakodrapu a představa, že by se zbavil jedné nebo dvou kanceláří v Nepronajmutelném staříkovi tak brzo po nástupu, byla nesmírně příjemná.

V okamžiku, kdy uviděl budoucí nájemce, si však byl mnohem méně jistý. Prakticky všim.

Byli si dokonale podobní v každém ohledu kromě jednoho: velikosti. První byl vysoký, velmi, v e l m i vysoký - přes dva metry, odhadl Blake, když se zvedl, aby je přivítal. Muž byl prohnutý na dvou místech: dopředu v bocích a dozadu v ramenou, což působilo dojmem, že v sobě nemá klouby, ale panty. Za ním se kutálel človíček jako knoflík, trpaslík mezi trpaslíky, ale až na výšku by mohl být dlouhánovým dvojčetem. Oba na sobě měli naškrobené bílé košile a černé klobouky, černé kabáty, černé vázanky, černé obleky, černé ponožky a boty tak neuvěřitelně černé, že se v nich světelné vlny, jež k nim zabloudily, musely topit.

Posadili se a usmáli se na Blaka - unisono.

"Hm, slečno Kerstenbergová," pravil ke své sekretářce, která dosud stála mezi dveřmi.

"Prosím, pane Blaku?" zeptala se pohotově.

"Hm, nic, slečno Kerstenbergová. Děkuji." S lítostí se díval, jak za sebou zavírá dveře, a slyšel její otáčecí židli zaúpět, když se vrátila ke své práci v předpokojí. Bylo nepochybně škoda, že neměla telepatické schopnosti, a díky tomu nemohla zachytit jeho myšlený naléhavý vzkaz, aby zůstala a poskytla mu potřebnou morální oporu.

Co se dá dělat. Nemůžete čekat, že by si třeba takový Dun and Bradstreet nebo jiná dobrá firma najal kanceláře v McGowanu. Sedl si a nabídl jim cigarety z novotou svítiliho pouzdra. Odmítli.

"Rádi bychom si," pravil dlouhán hlasem, složeným z mnoha těžkých nádechů, "najali poschodí ve vašem mrakodrapu."

"Třinácté poschodí," upřesnil mužík přesně stejným hlasem.

Sydney Blake si zapálil cigaretu a opatrně vtáhl kouř. Celé poschodí! Člověk nesmí dát na zevnějšek, to je jisté.

"Bohužel," řekl jim, "třinácté poschodí mít nemůžete, ale..."

"Proč ne?" vydechl dlouhán. Vypadal rozzlobeně.

"Především proto, že třinácté poschodí tu nemáme. Mnoho budov ho nemá. Jelikož nájemníci se domnívají, že jim přináší neštěstí, říkáme poschodí nad dvanáctým čtrnácté. Když se podíváte do seznamu našich nájemců, nenajdete v něm žádné kanceláře, začínající číslem třináct. Jestliže ale máte zájem o tak velké prostory, myslím, že bychom vás mohli umístit do šestého..."

"Mám takový dojem," pravil dlouhán pochmurným tónem, "že když si někdo chce najmout určité poschodí, to nejmenší, co realitní agent pro něj může udělat, je, že mu ho pronajme."

"To nejmenší," souhlasil mužík. "Najmě když se vůbec nejedná o nějaké složité matematické otázky."

Blake se s vypětím všech sil ovládl a přátelsky se usmál. "S největší radostí bych vám třinácté poschodí pronajal, kdybychom ho měli. Ale nemůžu přece pronajmout něco, co vůbec neexistuje, nebo snad ano?" Rozpřáhl ruce, dlaněmi nahoru, a znovu k nim vyslal úsměv, který říkal: Jsme tu tři inteligentní gentlemani a docela dobře si rozumíme. "Ve dvanáctém a čtrnáctém poschodí zbývá už jen velice málo volných místností," pravil hrdě, "ale jsem si jist, že vám jiná část McGowanova mrakodrapu bude naprosto vyhovovat." Vtom si uvědomil, že málem neučinil zadost protokolu.

"Mé jméno," informoval je, lehce se dotýkaje desky stolu manikúrovaným ukazováčkem, "je Sydney Blake. A s kým mám tu..."

"Tohu a Bohu," řekl dlouhán.

"Prosím?"

"Tohu a Bohu jsem říkal. Já jsem Tohu." Ukázal na své miniaturní dvojče: "A on je Bohu. Nebo příležitostně naopak."

Sydney Blake o tom přemítal tak dlouho, dokud se sloupec popela na jeho cigaretě neulomil a nevytvořil mu šedivou skvrnu na dokonale vyžehlených kalhotách. Cizinci. Mohlo ho to napadnout s tou jejich olivovou kůží a trochu

nezvyklým přízvukem. Ne že by to v McGowanu hrálo nějakou roli. Nebo v kterékoli budově, spravované realitní kanceláří Wellington Jimm a synové, s. r. o. Nešlo mu ale z hlavy, kde na světě mají lidé taková jména a tak diametrálně odlišné rozměry.

"Tak tedy, pane Tohu. A... eh, pane Bohu. Jak mně se to jeví, problém je v tom, že..."

"Žádný problém v tom není," pravil dlouhán, pomalu, důrazně, rozumně, "až na ty cavyky, které kolem toho děláte, mladý muži. Máte dům s poschodími od jedné do čtyřiaadvaceti. Chceme si najmout třinácté, které je zjevně volné. Buďte tedy laskavě tak podnikavý, jak byste měl být, a pronajměte nám to poschodí bez další diskuse..."

"A logického puntíkářství," skočil mu do řeči mužík.

"...tak, abychom my mohli být spokojeni, aby vaši zaměstnavatelé byli spokojeni a vy byste měl být spokojen. Je to opravdu nesmírně jednoduchá transakce a takovou by muž ve vašem postavení měl vyřídit levou rukou."

"Krucinál, jak můžu...", zařval Blake než si vzpomněl na profesora Scogginse ze Semináře o obchodu s realitami pro pokročilý č. 2. ("Pamatujte si, pánové, že ztratit sebeovládání znamená ztratit nájemce. Jestliže v obchodě platí, že zákazník má vždycky pravdu, klient realitní kanceláře se nikdy nemýlí. Někde a nějak musíte najít lék na jejich drobné obchodní nemoci, jakkoli jsou pomyslné. Zaměstnanec realitní kanceláře musí svou profesí zaujmout místo vedle lékaře, zubaře a lékárníka a stejně jako oni přijmout za svou zásadu: obětavé služby, vždy po ruce, vždy spolehlivě.") Blake sklonil hlavu, aby znovu sebral svou profesionální odpovědnost, než bude pokračovat.

"Podívejte se," řekl konečně s úsměvem, o němž se ten zoufalec domníval, že je milý. "Vyložím vám to stejnými slovy, která jste použili před chvílí. Vy si chcete z důvodů, jež sami znáte nejlépe, pronajmout třinácté poschodí. Tahle budova, z důvodů, jež nejlépe zná stavitel, a musel to být potrhlý výstředník, kterého by si nikdo z nás nemohl vážít, ani co by se za nehet vešlo, nemá třinácté poschodí. Proto vám ho nemůžu pronajmout. Připouštím, že by vám to na první pohled mohlo připadat jako překážka, mohlo by se vám zdát, jako byste nemohli tady v McGowanově mrakodrapu dostat přesně to, co hledáte. Ale co se stane, když se na situaci podíváme zblízka? Především zjistíme, že tu máme několik jiných, opravdu znamenitých poschodí..."

Zmlkl, když zjistil, že je sám. Návštěvníci se zvedli stejným neuvěřitelně rychlým pohybem a vyšli dveřmi ven.

"Taková škoda," uslyšel, jak říká dlouhán, když procházeli předpokojem. "Umístění by bylo dokonalé. Tak daleko od ohniska."

"Nemluvě ani o vzhledu té budovy," dodal mužík. "Tak nádherně nereprezentativní. Máme smůlu."

Vyběhl za nimi a dohnal je na chodbě, ústící do vestibulu. Dvě věci ho přinutily k tomu, že se na místě zarazil. První byl pocit, že je pod důstojnost nově ustanoveného stálého zástupce tahat případné zákazníky zpět do kanceláře, když z ní právě tak náhle zmizeli. Nebyli ostatně v nějakém obchodu se zlevněným šatstvem, byli v McGowanově mrakodrapu. Ta druhá bylo náhlé zjištění, že dlouhán je sám. Po mužíkovi nebylo ani památky. Kromě... možná... velkého vyboulení na pravé kapse dlouhánova kabátu...

"Párek bláznů," řekl si, když se otočil a kráčet zpátky do své kanceláře. "Žádní seriózní nájemci."

Donutil slečnu Kerstenbergovou vyslechnout celý příběh, přestože profesor Scoggins důrazně varoval před přílišným bratříčkováním s nižšími zaměstnanci kanceláře. Dělal ch-ch a ts-ts a vážně na něj zírala skrz tlustá skla brýlí.

"Neřekla byste, že to byli blázni, slečno Kerstenbergová?" zeptal se jí, když skončil. "Rozhodně ne seriózní zájemci?"

"Já nevím, pane Blaku," odpověděla s poddajností sobě vlastní. Zasunula do stroje hlavičkový papír. "Přejete si, aby ta pošta pro Hopkinsona odešla ještě dnes odpoledne?"

"Co? Aha, asi ano. Chci říct samozřejmě. Za každou cenu dnes odpoledne, slečno Kerstenbergová. A ještě bych se na to rád podíval, než to odešlete."

Odkráčel do své kanceláře a sesul se za stůl. Celá ta záležitost ho vyvedla z míry. První šance pronajmout něco většího. A ten mužík - Bohu se jmenoval? - a ta vyboulená kapsa...

Na práci se znovu soustředil až pozdě odpoledne. A tehdy měl ten telefonický rozhovor.

"Blake?" zapraskal hlas. "Tady je Gladstone Jimm."

"Ano, pane Jimme." Blake se na své otáčecí židli strnule narovnal. Gladstone byl nejstarší ze synů.

"Blaku, prý odmítáte pronajímat místnosti. Co to má znamenat?"

"Že co? Promiňte pane Jimme, ale já..."

"Blaku, do ústředí právě přišli dva gentlemani. Jmenují se Tooley a Booley. Řekli mi, že se u vás bezúspěšně pokoušeli pronajmout si třinácté patro McGowanova mrakodrapu. Řekli mi, že jste sice připustil, že ty prostory jsou volné, ale že jste jim je soustavně odmítal pronajmout. Co to všechno má znamenat, Blaku? Proč si myslíte, že vás firma jmenovala stálým zástupcem, Blaku? Abyste odháněl případné zájemce? Můžu vám rovnou říct, že se to nikomu z nás tady v ústředí ani za mák nelíbí, Blaku."

"Ze srdce rád bych jim pronajal třinácté poschodí," bědoval Blake. "Potíž je v tom, pane Jimme, že..."

"O jakých potížích to mluvíte, Blaku? Ven s tím, člověče, tak ven s tím!!"

"Třinácté poschodí neexistuje, pane Jimme."

"Co?"

"McGowanův mrakodrap patří k těm budovám, které nemají třinácté poschodí." Obšírně a pečlivě vylíčil celou záležitost. Dokonce si při řeči namaloval plánec budovy na psací podložku.

"Hm," řekl Gladstone Jimm, když dokončil. "Dejme tomu, Blaku. To vysvětlení aspoň mluví ve váš prospěch." A zavěsil.

Blake se přistihl, že se třese. "Blázni," mumlal si zuřivě. "Rozhodně to jsou nějakí blázni. Rozhodně ne seriózní nájemci."

Když druhý den ráno dorazil ke dveřím své kanceláře, zjistil, že pánové Tohu a Bohu už na něj čekají. Dlouhán mu podával klíč.

"Podle podmínek nájemní smlouvy, pane Blaku, jeden z klíčů od naší hlavní kanceláře musí být ve vlastnictví stálého zástupce v budově. Náš zamestník nám právě udělal tuto kopii. Myslím, že to tak bude v pořádku?"
Sydney Blake se opřel o zeď a počkal, až se mu morek vrátí do kostí. "Smlouvy?" zašeptal. "Ústředí s vámi uzavřelo smlouvu?"

"Ano," přisvědčil dlouhán. "Bez dlouhých vytáček jsme dosáhli, jak vy byste tomu řekl..."

"Souzvuku myslí," doplnil mužik z oblasti kolen svého společníka. "Slavnosti rozumu. Souladu duší. Ve vašem ústředí nejsou žádní puntíkáři, kteří by bazírovali na početních jemnostkách, mladý muži."

"Můžete mi tu smlouvu ukázat?" vypravil ze sebe Blake.

Dlouhán sáhl do pravé kapsy kabátu a vytáhl povědomě vyhlížející složený list papíru.

Byla to standardní smlouva. Na třinácté poschodí v McGowanově mrakodrapu. Ale byl tu malý rozdíl.

Gladstone Jimm připojil dodatek: ...pronajímatel pronajímá poschodí, o kterém jak nájemce, tak pronajímatel vědí, že neexistuje, přičemž nárok na toto poschodí má pro nájemce zvláštní hodnotu; tato hodnota se rovná dohodnutému nájemnému...

Blake ulehčeně vydechl. "To je něco jiného. Proč jste mi neřekli, že nechcete nic jiného než mít nárok na to poschodí? Já si myslel, že ty místnosti chcete užívat."

"My ty místnosti chceme užívat." Dlouhán strčil smlouvu do kapsy. "Zaplatili jsme za ně nájemné na měsíc dopředu."

"A měsíční pojistku," dodal mužik.

"A měsíční nájemné navíc jako honorář pro zástupce," uzavřel dlouhán. "Rozhodně chceme ty místnosti užívat."

"Ale jak...," Blake se zasmál poněkud hystericky, "...chcete užívat místnosti, které dokonce nejsou ani..."

"Na shledanou, mladý muži," pozdravili jako jeden muž a vykročili k výtahům.

Díval se na ně, jak do jednoho z nich nastupují.

"Do třináctého, prosím," pravili k liftboyovi. Dveře výtahu se zavřely. Slečna Kerstenbergová přešla kolem něj, pípla poslušně "Dobrý den, pane Blaku," a vešla do kanceláře. Blake jenom kývl hlavou. Nespustil oka ze dveří výtahu. Za chvíli se znovu otevřely a malý tlustý liftboy se vykolébal ven a dal se do řeči s uklízečem.

Blake se neudržel. Doběhl k výtahu a nakoukl dovnitř. Kabina byla prázdná.

"Poslyš," řekl a chytil malého tlustého liftboye za rukáv jeho ošoupané uniformy. "Ti dva chlapi, které jsi právě vzal nahoru, ve kterém poschodí vystoupili?"

"Tam, kde chtěli. Ve třináctém. Proč?"

"Třinácté poschodí neexistuje. Žádné třinácté poschodí není!"

Malý tlustý liftboy pokrčil rameny. "Podívejte se, pane Blaku, já dělám svou práci. Když mi někdo řekne ,do třináctého patra', vezmu ho do třináctého patra. Když mi někdo řekne ,do jedenadvacátého patra', vezmu ho do..."

Blake vešel do výtahu. "Vezmi mě tam," poručil.

"Do jedenadvacátého? Hned."

"Ne, ty..., ty...", Blake si všiml, že uklízeč a liftboy se na sebe spiklenecky zašklebili. "Do jedenadvacátého ne," pokračoval klidněji, "do třináctého. Vezmi mě do třináctého poschodí."

Liftboy zmáčkl knoflík a dveře se s úpěním zavřely. Výjeli vzhůru. Všechny výtahy v McGowanově mrakodrapu byly dosti pomalé a Blake mohl bez obtíží číst čísla poschodí malým okénkem ve dveřích výtahu.

...deset... jedenáct... dvanáct... čtrnáct... patnáct... šestnáct...

Zastavili. Liftboy se poškrábal na hlavě štítkem čepice. Blake do něj zabodl vítězný pohled. Jeli dolů.

...patnáct... čtrnáct... dvanáct... jedenáct... deset... devět...

"Tak co?" zeptal se ho Blake.

Muž pokrčil rameny. "Vypadá to, že tu teď není."

"Teď? Nikdy tu nebylo. Tak kam jsi vzal ty chlapy?"

"Jo, ty? Vždyť jsem vám říkal: do třináctého patra."

"Ale teď jsem ti právě dokázal, že tu žádné třinácté poschodí není!"

"No a? Vy máte školy, pane Blaku, já ne. Já jenom dělám svou práci. Když mi někdo vlez do výtahu a řekne ,do třináctého patra', vezmu ho do..."

"Já vím! Vezmeš je do třináctého poschodí. Ale třinácté poschodí neexistuje, ty hlupáku! Můžu ti ukázat plány téhle budovy, originální plány, a ukaž mi, kde je tam třinácté poschodí. Jestli mi ukážeš třinácté poschodí..."

Jeho hlas se vytratil, protože si uvědomil, že jsou zpátky ve vestibulu a kolem nich se shromáždil hlouček čumilů.

"Podívejte se, pane Blaku," navrhl muž z výtahu. "Jestliže nejste spokojení, co kdybych zavola někoho z odborů, abyste si mohli popovídat. Co vy na to, hm?"

Blake bezmocně rozhodil rukama a odkráčel zpátky do kanceláře. Za sebou slyšel, jak se uklízeč ptá liftboye: "Cože se tak čítil, Barney?"

"Ále, s tímhle chlapem," řekl liftboy. "Nadával mi kvůli plánům tohohle baráku. Jestli chceš vědět, co já si myslím, tak to bude tím, že má těch škol až moc. Co já mám co dělat s nákejma plánama?"

"To já nevím," povzdechl si uklízeč. "To ti pámbu řekl, že nevím."

"Tak se tě zeptám ještě na jedno," pokračoval muž od výtahu s větší jistotou, jak se dostával do ráže. "Co máj plány tohohle baráku co dělat se mnou?"

Blake zavřel dveře kanceláře a opřel se o ně. Prsty si prohrábl řídnoucí vlasy.

"Slečno Kerstenbergová," vypravil ze sebe konečně usklípnutým hlasem. "Co byste tomu řekla. Ti blázni, co tu byli včera - ti dva potřeštění staříci -, ústředí jim klidně pronajalo třinácté poschodí!"

Zvedla oči od psacího stroje: "Opravdu?"

"A věřte mi nebo nevěřte, právě vyjeli nahoru a ty kanceláře si převzali."

Usmála se na něj rychlým ženským úsměvem. "To je prima," řekla. A znovu se dala do psaní.

To, co příštího rána Blake uviděl ve vestibulu, ho donutilo vrhnout se k telefonu. Vytočil číslo ústředí. "Pana Gladstone Jimma," požádal udýchaně.

"Poslouchejte, pane Jimme. Tady je Sydney Blake z McGowanu. Pane Jimme, začíná to být vážné! Dneska si tam stěhují nábytek. Kancelářský nábytek. A právě jsem viděl nějaké chlapy jet nahoru zavést telefony. Pane Jimme, oni se opravdu nastěhovávají!"

Gladstone Jimm se okamžitě probudil k životu a věnoval záležitosti veškerou pozornost. "Kdo se nastěhovává, chlapče? Tanzenova realitní společnost? Nebo zase bratři Blairové? Zrovna minulý týden jsem říkal, že jsme měli v realitní branži až moc velký klid. Cítil jsem to v kostech, že loňský Kodex slušného obchodního jednání už dlouho nevydrží. Pokoušejí se zabrat náš majetek, že ano?" Funěl dlouho a boječtivě. "Však se uvidí. Stará firma ještě má pár triků v rukávě. Za prvé, zařídíte, aby všechny důležité papíry - seznamy nájemců, stvrzenky na nájemné, nic nepřehlédni, synku - byly v seřfu. Budeme tam mít tři advokáty a soudní výměr během půlhodiny. Zatím držte..."

"Vy mi nerozumíte, pane. Jde o ty nové nájemce. Ty, kterým jste pronajali třinácté poschodí."

Gladstone Jimm zabrzdl na pětíku a přehlédl situaci. Začal překovávat meče v pluhy.

"Myslíte... ty chlapíky... hm, Toombse a Boola?"

"Právě ty, pane. Nosí jim tam stoly, židle a registratury. Jsou tu lidé od elektrické a telefonní společnosti. Všichni jezdí do třináctého poschodí. Jenomže, pane Jimme, žádné třinácté poschodí neexistuje!

Přestávka. Potom: "Někdo z ostatních nájemců v budově si stěžoval, Blaku?"

"Ne, pane Jimme, ale..."

"Způsobili ten Toot a Boob nějakou nepříjemnost?"

"Ne, naprosto ne. Já jenom..."

"Vy se jenom po čertech málo staráte o obchod! Blaku, líbíte se mi, ale považuji za svou povinnost vás upozornit, že si začínáte zahrávat. Jste naším stálým zástupcem v McGowanově mrakodrapu už skoro týden a jediný důležitější obchod kolem tohoto majetku muselo zařídit ústředí. To nevypadá dobře, Blaku, to vůbec nevypadá dobře. Stále ještě máte tolik prázdných kanceláří ve třetím, šestnáctém a devatenáctém poschodí?"

"Ano, pane Jimme. Mám v plánu..."

"Mít v plánu nestačí, Blaku. Mít něco v plánu je jenom první krůček. Po něm musí přijít čin! Čin, Blaku: Č-I-N. Proč nezkusíte tuhle fintu: Napište si slovo čin na list papíru, tiskacími písmeny a červeně, a pověste si ho před psací stůl tak, abyste ho viděl vždycky, když zvednete oči. Potom si na druhou stranu sepište všechny volné místnosti ve své budově. Vždycky, když se přistihnete, že se díváte na tu kartičku, zeptejte se sám sebe, kolik místností je ještě sepsáno na druhé straně. A pak, Blaku, přistupte k činu!"

"Ano, pane Jimme," řekl Blake velmi slabě.

"Zatím dost těch nesmyslů se spořádanými a řádně platícími nájemci. Jestliže vám dávají pokoj, nechtě je i vy na pokoji. To je rozkaz, Blaku."

"Rozumím, pane Jimme."

Dlouho seděl s pohledem upřeným na zavěšený telefon. Pak se zvedl, vyšel do vestibulu a vstoupil do výtahu. Zářil podivnou a nezvyklou veselostí, bezstarostností, jakou mohl dávat najevo jen muž, úmyslně se protivící přímému rozkazu vládnoucí hlavy realitní kanceláře Wellington Jimm a synové, s. r. o.

Dvě hodiny nato se plazil nazpět, s ohnutými zády a koutky pokleslými porážkou.

Kdykoliv Blake byl ve výtahu, plném telefonních mechaniků a stěhováků, kteří jeli do třináctého patra, třinácté poschodí neexistovalo. Avšak jakmile s brbláním přešli do jiného výtahu a nechali ho za sebou, podle všeho se dostali přímo na místo určení. Bylo to jasné. Pro něj třinácté poschodí neexistovalo. A nejspíše nikdy ani existovat nebude. Stále ještě dupal o té nespravedlnosti, když v pět hodin uklízečky na cestě do práce vmanévrovaly své staré kosti do předpokoje, aby si odpíchly. "Která z vás," přišel k nim a zeptal se jich, když mu v hlavě svítl nápad, "která z vás má na starosti třinácté poschodí?"

"Já."

Zatáhl ženu s jasně zeleným, trásněmi lemovaným šálem k sobě do kanceláře. "Kdy jste začala uklízet ve třináctém poschodí, paní Ritterová?"

"No přece když se ti noví nájemníci nastěhovali."

"Ale předtím..." Čekal a úzkostlivě pozoroval její obličej.

Usmála se a několik vrásek změnlo svůj průběh. "Předtím tam propána nebyli žádní nájemníci. Aspoň ne ve třináctém."

"Tak..." povzbuzoval ji.

"Tak nebylo co uklízet."

Blake pokrčil rameny a vzdal to. Uklízečka udělala krok ke dveřím. Položil jí ruku na rameno a zadržel ji. "Jak," zeptal se jí se závistivým pohledem, "to vypadá... ve třináctém poschodí?"

"Jako ve dvanáctém. Nebo desátém. Jako v každém jiném patře."

"A každý," mumlala si pro sebe, "se tam dostane. Každý kromě mě."

Rozmrzele si uvědomil, že mluvil až příliš hlasitě. A že se stařena na něho dívá s hlavou chápavě nakloněnou na stranu.

"Možná že je to tím," navrhlá měkce, "že nemáte žádné důvody, proč byste měl jít do třináctého patra."

Stál tam a vstřebával tu představu, ještě když ona a její kolegyně oddupaly a odrachotily nahoru s hadry, košťaty a kbelíky.

Za zády se mu ozvalo zakašlání a ozvěna zakašlání. Otočil se. Pan Tohu a pan Bohu se uklonili. Vlastně to vypadalo, jako by se přeložili a narovnali.

"Pro seznam ve vestibulu," oznámil dlouhán a podal Blakovi bílou navštívenku. "Takto nás tam zapište."

G. TOHU a K. BOHU
Specialisté
na neuchopitelnosti
Ve velkém

Blake bojoval, olízl si rty, bojoval se zvědavostí a prohrál. "Jaké neuchopitelnosti?"

Dlouhán se podíval na mužíka. Mužík pokrčil rameny. "Měkké," vysvětlil.

Vyšli z kanceláře.

Blake si byl naprosto jistý, že viděl dlouhána zvednout mužíka ze země okamžik předtím, než vyšli na ulici. Neviděl však, co s ním udělal. A pak už si dlouhán vykračoval po ulici úplně sám.

Od toho dne měl Sydney Blake konička. Pokoušel se vypracovat dobrý důvod k návštěvě ve třináctém poschodí. Naneštěstí prostě neexistoval žádný dobrý důvod, dokud nájemci nedělají nějaké potíže a pravidelně platí nájemné. Měsíc za měsícem nájemci platili nájemné pravidelně. A nedělali žádné potíže. Umývači oken jezdili nahoru umývat okna. Malíři, štukatéři a truhláři vyjížděli nahoru vyzdobit kanceláře ve třináctém poschodí. Poslíčkové vrávorali nahoru pod náklady kancelářských potřeb. Dokonce i lidé, kteří zjevně museli být zákazníci, jezdili do třináctého poschodí, skupina lidí, zvláštním způsobem postrádající jakékoli společné rysy: sahali od chudých zálesáků v bagančatech po okázale oblečené bookmakery; občas skupina gentlemanů v dobře strížených tmavých oblecích, rozmlouvající o kursech akcií a nových emisích obligací tlumenými pěstěnými hlasy, požádala liftboye, aby je zavezl k firmě Tohu a Bohu. Mnoho, mnoho lidí jezdilo do třináctého poschodí.

Všichni, začal si Sydney Blake myslet, až na Sydneyho Blaka. Pokusil se proplížit do třináctého poschodí schodištěm. Pokaždé se dostal celý zmatený do čtrnáctého nebo do dvanáctého poschodí. Párkrát se pokusil schovat se do výtahu, kterým jeli sami G. Tohu a K. Bohu. Kabina však nebyla s to najít jejich poschodí, dokud ve výtahu byl on. A oni se oba otočili a usmáli do místa, kde se pokoušel schovat mezi lidmi, až s obličejem jako rak vystoupil v nejbližším možném poschodí.

Jednou se dokonce pokusil - marně - přestrojít se za požárního technika hledajícího závady.

Nic nepomáhalo. Neměl prostě ve třináctém poschodí co dělat.

Myslel na ten problém ve dne v noci. Jeho břicho ztratilo svou zaoblenost, jeho nehty manikúru a jeho dokonalé kalhoty puky.

A nikdo jiný se ani v nejmenším nezajímal o nájemce třináctého patra.

Jednoho dne se nicméně stalo, že slečna Kerstenbergová zvedla oči od psacího stroje. "Takhle se píší?" zeptala se.

"Té-ó-há-ú a Bé-ó-há-ú? To je legrační."

"Co je na tom legračního?" vyštěkl na ni.

"Ta jména jsou původem hebrejská. Vím to, protože," začervenala se hezký kousek pod límeček šatů, "protože učím v židovské škole v úterý, ve středu a ve čtvrtek večer. A moje rodina je velmi nábožensky založená, a tak jsem dostala opravdu ortodoxní výchovu. Já si myslím, že náboženství je dobrá věc, zvláště pro dívku..."

"Tak co je s těmi jmény?" Téměř kolem ní tancoval.

"To máte tak, v židovské bibli, než Bůh stvořil Země, Země byla tohu va bohu. Va znamená a. A tohu a bohu... to se dá těžko přeložit."

"Zkuste to," úpěnlivě ji prosil. "Pokuste se."

"Ach, obvyklý překlad tohu va bohu je bez tvaru a obsahu. Ale bohu vlastně znamená prázdný ve spoustě různých..."

"Cizinci," skřípal zuby. "Já to věděl, že to jsou cizinci. A že z nich nic dobrého nekouká. S takovými jmény."

"V tom s vámi nemůžu souhlasit, pane Blaku," řekla velice upjatě. "Nesouhlasím s vámi, že by ta jména nebyla dobrá."

Když pocházejí z hebrejštiny." A nikdy potom se už k němu nechovala přátelsky.

Za dva týdny nato Blake dostal z ústředí realitní kanceláře Wellington Jimm a synové, s. r. o., zprávu, která bezmála srazila jeho rozum ze samého růžku kluzkého trůnu, na němž se doposud držel. Tohu a Bohu vypověděli smlouvu.

Místnosti uvolní koncem měsíce.

Asi den dva chodil po budově a mluvil sám se sebou. Liftboyové prohlašovali, že ho slyšeli říkat takové věci jako:

"Jsou to tak dokonalí cizinci, jaké si člověk může představit - nepatří dokonce ani do fyzického vesmíru!" Uklízečkám přebíhal mráz po zádech, když si ve svých přístěncích navzájem vyprávěly o tom šíleném svitu v jeho očích, když s rozmáchlými gesty mumlal: "No samozřejmě - třinácté poschodí. Kde jinde si myslíte, že by dotyční mohli být, když vůbec neexistují? Co?" A jednou, když ho slečna Kerstenbergová přistihla, jak zírá na chladicí a říká si: "Vsadil bych se, že se pokoušejí vrátit hodiny o pár miliard let nazpět a začít znovu od začátku, hnusná pátá kolona!" polekala se a přemýšlela, jestli by neměla uvědomit FBI, ale nakonec to neudělala. Jakmile policie někde začne čmúchat, řekla si, člověk nikdy neví, koho pošlou za mříže.

A kromě toho se Sydney Blake za nějaký čas vzpamatoval. Začal se opět každé ráno holit a špína za jeho nehty zmizela. Ale už to v žádném případě nebyl ten energický mladý realitní agent z dřívějšíka. Téměř neustále z něj vyzařoval zvláštní divoký pocit vítězství.

Přišel poslední den v měsíci. Od rána snášeli po schodech nábytek kus za kusem a odváželi ho pryč. Když snesli posledních pár beden, Sydney Blake, s čerstvou květinou na klopě saka, přistoupil k výtahu nejbližší od své kanceláře a vešel dovnitř.

"Do třináctého poschodí, prosím," řekl jasně a zvučně. Dveře zapadly. Výtah se rozjel. Zastavil ve třináctém poschodí.

"No ne, pane Blaku," pravil dlouhán. "To je ale překvapení. A co pro vás můžeme udělat?"

"Dobrý den, pane Tohu," řekl Blake. "Nebo jste Bohu?" Obrátil se k jeho maličkému společníkovi. "A vy, pane Bohu -

nebo snad pane Tohu - doufám, že se máte dobře. Výborně."

Chvilí se procházel prázdnými, vzdušnými kanceláři a jen tak se rozhlížel. Dokonce i přičky vymontovali. Oni tři byli ve třináctém poschodí sami.

"Máte s námi něco k vyřízení?" zeptal se dlouhán.

"Samozřejmě že s námi má něco k vyřízení," odpověděl mu mužík nazlobeně. "Musí s námi mít něco k vyřízení. Ale ať je to co je to, byl bych rád, kdyby si pospíšil a měli jsme to za sebou."

Blake se uklonil. "Paragraf deset, odstavec tři vaší nájemní smlouvy:

...nájemce dále souhlasí, že jakmile náležitým způsobem vypoví nájemní smlouvu, pověřený zástupce pronajímatele, jako například stálý zástupce, pokud je takový ustanoven v nemovitosti, bude mít právo prohlédnout prostory, dříve než je nájemce uvolní, aby se mohl přesvědčit, že byly nájemcem zanechány v dobrém stavu..."

"Tak o to vám jde," řekl dlouhán zamyšleně.

"Muselo to být něco takového," pravil mužík. "Tak mladý muži, byli bychom vám vděční, kdybyste to udělal rychle."

Sydney Blake se nevzrušeně procházel kolem. Ačkoliv pocíťoval nesmírné vzrušení, musel připustit, že žádný viditelný rozdíl mezi třináctým a kterýmkoli jiným poschodím neexistuje. Kromě snad - Ano, kromě...

Přiskočil k oknu a podíval se dolů. Počítal. Dvanáct poschodí. Podíval se nahoru a počítal. Dvanáct poschodí. A s poschodím, ve kterém byl on, to dělá dvacet pět poschodí. Jenže McGowan jich má jen dvacet čtyři. Odkud se vzalo to jedno poschodí navíc? A jak vypadá budova zvenčí přesně v okamžiku, když jeho hlava trčí z okna ve třináctém poschodí?

Vrátil se zpět a lstivě se zadíval na G. Tohua a K. Bohua. Ti to budou vědět.

Stáli u otevřených dveří výtahu. Liftboy, netrpělivý téměř stejně jako oba muži v černém, naléhal: "Dolů? Dolů?"

"Tak co, pane Blaku," ptal se dlouhán. "Jsou prostory v dobrém stavu, nebo ne?"

"Ale ano, jsou v dobrém stavu, to je v pořádku," přisvědčil Blake. "Ale to není to hlavní."

"Co je hlavní a co ne, to nás nezajímá," řekl mužík dlouhánovi. "Jedem."

"Moje řeč," souhlasil dlouhán. Sehnul se a sebral svého společníka. Přelozil ho jednou dozadu a jednou dopředu. Pak ho pevně sroloval a strčil do pravé kapsy kabátu. Couvl do výtahu. "Jedete také, pane Blaku?"

"Ne, děkuji," odmítl Blake. "Strávil jsem až příliš mnoho času, než jsem se sem dostal, abych teď odsud zase tak rychle vypadl."

"Jak si přejete," řekl dlouhán. "Dolů," poručil liftboyovi.

Když zůstal sám ve třináctém poschodí, Sydney Blake vypjal prsa. Tak dlouho mu to trvalo! Došel ke dveřím na schodiště, které se tolikrát pokoušel najít, a zatáhl za ně. Byly vzpříčené. To je divné. Sehnul se a prozkoumal je zblízka. Zamčené nebyly. Jen vzpříčené. Musí sem poslat opraváře, aby se na to podíval.

Člověk nikdy neví. Možná že bude ve starém McGowanu mít poschodí k pronajmutí navíc. Bude to tu chtít uklidit.

Jak jen ten dům může vypadat zvenčí? Stál poblíž jiného okna a pokusil se vyhlédnout ven. Něco mu v tom zabránilo.

Okno bylo otevřené, a přece nemohl prostrčit hlavu přes římsu. Vrátil se k oknu, odkud se díval předtím. Stejná potíž. A najednou pochopil.

Skočil k výtahu a úderem pěsti zmáčkl knoflík. Držel ji na knoflíku, zatímco se jeho dech zrychloval. Kosočtvercovými okénky ve dveřích viděl, jak výtahy jezdí nahoru a dolů. Ale žádný nezastavil ve třináctém poschodí.

Protože žádné třinácté poschodí už neexistovalo. Vlastně nikdy neexistovalo. Kdo to kdy slyšel, že by McGowanův mrakodrap měl třinácté poschodí...?

Přeložil Ivo Železný